

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **M. O.**, nar., st. příslušnost, t. č. pobytem, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, 695 01 Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.4.2016, č. j. KRPB-63322-42/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění o 28 dnů,

tj. do 12. 5. 2016. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 14. 3. 2016, č.j. KRPB-63322-23/ČJ-2016-060022-50 A za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť směřuje k nepřipustnému účelu, jímž je předání žalobce do Maďarska. Žalobce zdůrazňuje, že Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a jsou v něm dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení do Maďarska nepřipustným. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřipustným již samotné zajištění. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovalo na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřipustným snížením standardu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv k zefektivnění azylové procedury. Aktuální maďarská právní úprava znemožňuje zajištění základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu a fakticky je zbavuje jejich procesních a v důsledku toho i hmotných základních práv na mezinárodní ochranu. 15. září 2015 maďarská vláda vydala prohlášení, jímž vyhlásila kritický stav způsobený masovou migrací ve dvou oblastech a 9. března 2016 pak na celé území Maďarska. Dne 6. října 2015 zaslala Evropská komise Maďarsku formální upozornění týkající se souladu nové maďarské úpravy v azylových řízeních s evropským právem. Vzhledem k absenci nápravy Evropská komise zaslala Maďarsku dne 10.12.2015 oznámení o zahájení formálního řízení, přičemž zvláštní znepokojení vyjádřila s ohledem na pravidla azylového řízení (není možné odkazovat na nové skutečnosti a zjištění, absence odkladného účinku v případě odvolání, zásadní nedostatky v tlumočení zrychlených trestních řízení týkajících se ilegálního překročení maďarské hranice, odmítnutí žadatelů bez osobního slyšení a vydávání rozhodnutí soudními úředníky bez garance nezávislosti). Žalobce rovněž odkázal na vyjádření Komisaře pro lidská práva při Radě Evropy, který vyjádřil zásadní znepokojení ze změn legislativní úpravy, které činí přístup k mezinárodní ochraně extrémně obtížným a nespravedlivě kriminalizující imigranty a žadatele o azyl. Vyjádřil i znepokojení z vracení žadatelů do Srbska na základě nepřijatelnosti jejich žádosti a aplikace konceptu třetí bezpečné země a ze vzrůstající svévole při zajišťování azylantů, při němž selhávají i mechanismy identifikující zvláště zranitelné osoby. V prosinci 2015 pak UNHCR, Rada Evropy a Úřad pro demokratické instituce a lidská práva společně vyzvaly Maďarsko k zanechání jednání podporující intolanci a nenávist s odkazem na maďarskou vládní kampaň zobrazující uprchlíky a žadatele o azyl jako kriminálníky. Maďarská vláda reagovala tak, že v březnu 2016 ministerstvo vnitra navrhlo přijetí celé řady legislativních změn, které by měly vést k odstranění jakýchkoliv opatření ulehčujících integraci azylantů do maďarské společnosti, zavedení automatického přezkoumání statusu uprchlíka po třech letech, snížená maximální

doby pobytu v přijímacích centrech na 30 dní a zastavení jakékoliv finanční podpory pro azylanty nebo poživatele doplňkové ochrany. Rovněž byl 31 března přijat vládní dekret, jenž zrušil vyplácení kapesného, příspěvky na vzdělání a na bydlení.

Zásadním problémem maďarského azylového systému je aplikace konceptu třetí bezpečné země. Od počátku byl využíván především pro azylanty, kteří do Maďarska přišli přes Srbsko. Od září roku 2015 přitom Maďarsko svou nepřipustnou praxi vracení do Srbska znovu obnovilo. Takový přístup je v naprostém rozporu s evropským právem. Maďarsko rozhodlo o tom, že Srbsko je třetí bezpečnou zemí zcela automaticky, podobně automaticky pak má být aplikováno rozhodování o nepřijatelnosti azylových žádostí osob, které přes Srbsko přicestovaly. Maďarské orgány by se také ve smyslu čl. 38 Směrnice č. 2013/32 měly přesvědčit o aplikovatelnosti pojmu bezpečné třetí země v případě Srbska. Maďarské pojetí konceptu bezpečné třetí země zcela rezignovalo na jakoukoliv individualizaci vztahu žadatele a této země a nemůže odpovídat pojetí pojmu třetí bezpečné země, jak ho zná evropské právo. Nelze ani odhlédnout od obecné nepřijatelnosti předávání žadatelů o azyl do Srbska.

Zásadními vadami trpí i řízení ve věci nepřijatelnosti azylových žádostí, jedná se především o extrémně zkrácená řízení, kdy rozhodnutí má být učiněno do 15 dnů (čl. 47 odst. 2 azylového zákona) a následně soudní přezkumné rozhodnutí musí být učiněno v 8 dnech (čl. 53 odst. 4 azylového zákona). Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké sedmidenní lhůtě (žalobce zde odkázal na nálezn Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do osmi dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Od 1. 8. 2015 do 31. 3. 2016 bylo rozhodnutí o tom, že 1 184 žádostí je nepřijatelných, bylo podáno 387 žádostí o soudní přezkum, z nichž 246 skončilo zrušením rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu, což svědčí o naprosté převaze rozhodnutí, které nejsou v souladu dokonce ani s extrémně přísnou maďarskou právní úpravou. Od ledna 2016 některé správní soudy začaly hromadně rušit napadená rozhodnutí s tím, že žádosti mají být meritorně přezkoumány, a to i z důvodu nezajištění zpětného převzetí žadatele Srbskem. Správní orgány i po zrušujícím rozhodnutí odmítaly žádosti pro nepřijatelnost a k přezkoumání přistupovaly až po druhém zrušujícím rozhodnutí. Takový postup byl ze strany UNHCR označen jako nepřijatelné porušení čl. 13 Úmluvy, tj. porušení práva na účinný opravný prostředek.

Žalobce dále uvedl, že nepřijatelné je i zacházení s žadateli o azyl, kteří vzali svou žádost zpět, nebo jejich azylové řízení bylo zastaveno z důvodu opuštění Maďarska, což je i jeho případ. Není-li do devíti měsíců podána žádost o pokračování v řízení, pak je nutné podat zcela novou žádost, která je posouzena jako žádost následná. Je odmítnuta jako nepřijatelná, pokud žadatel neuvede nové skutečnosti umožňující přiznání mezinárodní ochrany, ačkoliv původní žádost nebyla vyřízena meritorně.

Dále uvedl, že v případě žadatelů o azyl žádajících o azyl v zónách zřízených na maďarsko-srbské hranici dochází po odmítnutí jejich žádosti k jejich odchodu z daných zón zpátky do Srbska. U žalobce se jedná o žadatele, u něhož je rozhodováno mimo takovou zónu, a jeho statut je po automatickém odmítnutí naprosto nejasný. Možnost vracení do Srbska je zcela limitována, neboť počet žadatelů, kteří mají být takto vráceni, nesrovnatelně přesahuje limity žadatelů, které Srbsko přijímá. Takové osoby jsou drženy nepřijatelně dlouho v zajištění, ačkoliv účelu zajištění bude jen obtížně dosaženo, a tudíž dochází k dalšímu

zásahu do jejich práv. Je nutno uvést, že Srbsko zůstává nepochybně zemí, do níž není možné žadatele o azyl vracet a maďarská praxe je proto zcela nepřijatelná (žalobce zde odkázal na zprávu UNHCR z května 2016).

Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14. 1. 2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1. 10. 2015, a zprávu Hungary as Country o Asylum z května 2016, které navrhl k provedení důkazu. Podle těchto zpráv je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska.

Žalobce tedy shrnuje, že tvrzení žalované o tom, že Maďarsko je bezpečnou zemí dodržující právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, jsou nepodložené a nepravdivé. S ohledem na nedostatky, jimiž maďarská azylová procedura trpí, je pak zajištění za účelem předání do Maďarska zcela nepřipustné. Pro úplnost žalobce dodává, že je mu znám obsah usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, avšak toto usnesení není rozhodnutím meritorním a není tedy závazné ani pro účastníky řízení, natož pro jiné osoby v dalších řízeních.

III. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření žalovaná zejména uvedla, že podle měsíční statistiky Eurostat kulminoval počet žadatelů o azyl v Maďarsku v měsíci září 2015 (107 420 žadatelů) pak postupně klesal a v prosinci 2015 dosáhl počtu 36 695 žadatelů. Důvodem nebyla nějaká forma urychleného vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu, ale nutnost zastavení azylových řízení z důvodu toho, že Německo přijalo žádost těchto osob a převzalo odpovědnost za posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná rovněž nedisponuje žádnou informací, že by se v Srbsku shromažďovali neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, které do Srbska vrátila maďarská strana. V současné době je každému umožněno požádat v Maďarsku o mezinárodní ochranu na hraničním přechodu. Zmíněná bariéra na srbsko-maďarské hranici nebyla vystavena za účelem ztížení uplatnění práv žadatelů o azyl a ke střežení schengenské hranice je Maďarsko vázáno svým členstvím v schengenském prostoru. Tím, že začalo plnit svou povinnost v mezích komunitárního práva a učinilo razantní kroky k odklonění migrantů směrem k hraničním přechodům se rozhodně nedopustilo diskriminačního jednání, které je v rozporu se základními práva obsaženými v Úmluvě a Listině. Ve vztahu k namítaným nedostatkům maďarského zákona č. 80/2007 žalovaná odkázala na rozsudek zdejšího soudu č.j. 33 A 18/2016 ze dne 23.3.2016. K námitkám týkajícím se Srbska žalovaná uvedla, že řada zemí (mezi nimi i ČR, Německo, Dánsko, Rakousko či Spojené království) považuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi. Oproti názoru Krajského soudu v Praze žalovaná připomněla odlišný názor Krajského soudu v Brně v rozsudku pod č. j. 33 Az 23/2015. Na závěr svého vyjádření poukázala žalovaná na skutečnost, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěželo by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Žalovaný rovněž odkázala i na závěry obsažené rozsudku Soudního dvora EU ze dne 17. 3. 2016 C-695/15 PPU Shraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval. Žalovaná závěrem uvedla, že osobám navráceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany. Je s nimi proveden pohovor (čl. 14 a násl. Směrnice 2013/32/EU), jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které žádají o mezinárodní ochranu (čl. 31 Úmluvy, čl. 32 Směrnice 2013/32/EU) a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žalobu k nezávislému soudu (čl. 33 a 46 Směrnice 2013/32/EU), a to současně při poskytnutí právní ochrany.

Žalobce v replice zejména poukázal na to, že ze statistik je zřejmé, že v Maďarsku se zásadním způsobem snížil počet vedených azylových řízení, což mohlo být způsobeno odchodem značné části migrantů do Německa a jiných států. Dle statistik se snížil počet zahajovaných azylových řízení, a to ještě v době, kdy nebyla zablokována řecko-makedonská hranice, jak je tomu v současnosti. Maďarsko se totiž pokusilo zcela zamezit vstupu migrantů na sém území, a to jednak zřízením bariér na svých hranicích a jednak drakonickým zpřísněním azylové právní úpravy. Z rozsudku Evropského soudního dvora C-695/15, na něj odkazuje žalovaná, se Soudní dvůr ani náznakem nevyslovil k tomu, zda maďarský institut vrácení do bezpečné třetí země je slučitelný s evropským právem, ani k tomu zda byl v případě pakistánského žadatele o mezinárodní ochranu aplikován správně. Žalobce rovněž odkázal na to, že žalovaná nesprávně zaměňuje zemi původu a třetí bezpečnou zemi. Pro posouzení totiž není rozhodné, zda Maďarskou považuje Srbsko za bezpečnou zemi původu, neboť to se týká vlastních občanů Srbska a nikoliv žalobce, jež je státním příslušníkem Egypta. Tam by bylo rozhodné, zda se jedná o bezpečnou třetí zemi.

IV. Posouzení krajským soudem

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷⁾; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že [n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění*

cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.* Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin platí, že „*není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“ V první řadě krajský soud zdůrazňuje, že ani krajskému soudu není známo žádné rozhodnutí orgánů EU, které by jednoznačně konstatovalo, že v Maďarsku existují systematické nedostatky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zdejší soud dále k věci uvádí, že primárně má být otázka systematických nedostatků hodnocena v řízení o přemístění cizince, eventuálně v řízení o zastavení azylového řízení pro nepřipustnost žádosti. Teprve sekundárně se přenáší povinnost reflektovat tento problém i na zajišťující správní orgán, což ho ovšem v souladu s relevantní judikaturou nezabavuje povinnosti učinit součástí rozhodnutí o zajištění přezkoumatelnou úvahu o tom, zda v příslušném členském státě systematické nedostatky neexistují. K tomu lze podpůrně odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 37. 7. 2013, č.j. 7 As 79/2010 – 105, které potvrzuje, že posouzení příslušnosti členského státu podle dublinských kritérií přísluší ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu vedoucímu dublinské řízení. Jelikož však v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění dokazování či dalších procesních úkonů, je naprosto zřejmé, že deklarace systematických nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zajišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotčený cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU.

Krajský soud tedy dovozuje, že primární účel čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je realizace ochrany cizince před hrozbou mučení a nelidského zacházení, která by vznikla tím, že cizinec bude přemístěn do státu, kde tato hrozba existuje. V řízení o zajištění však má tato argumentace pouze podpůrný charakter ve vztahu k účelu zajištění, a krajský soud se plně ztotožňuje se žalovanou, že není jejím prvořadým úkolem zabývat se studiem právních řádů členských států EU a zkoumat podrobně, jakým způsobem fungují azylové procedury v těchto zemích. Kromě toho žalovaná případně poukázala na rozsudek SDEU ve věci C – 695/15 PPU Shiraz Baig Mirza ze dne 17. 3. 2016, podle něhož není překážkou předání cizince, pokud členský stát provádějící přemístění není informován o právních předpisech příslušného členského státu. Lze tak usuzovat, že hodnocení systematických nedostatků v příslušném členském státě musí vyplývat z okolností jednoznačně zřejmých, oficiálně stvrzených aplikační praxí příslušných orgánů EU.

Krajský soud dále k věci uvádí, že statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82, který se ve svých závěrech týkal situace v Maďarsku v období podzimu roku 2015).

Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu. Takový závěr ostatně nevyplývá ani ze stanoviska generální advokátky, v němž tato pouze vyzdvihla, že kvalifikace Srbska jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, provést vlastní posouzení, že s osobou bude v dotyčné třetí zemi (v daném případě v Srbsku) zacházeno podle zásad vyjádřených v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/13/EU ze dne 26. června 2013. Překážku předání by snad bylo možno spatřovat tehdy, pokud by maďarská právní úprava nezakotvovala účinný opravný prostředek proti předání cizince do země, již Maďarsko považuje za bezpečnou třetí zemi ve smyslu čl. 38 směrnice 2013/13/EU. To však žalobce žádným způsobem neprokazuje, přičemž naopak sám připouští, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456). Žalobce sám uváděl, že nesprávná praxe správních orgánů týkající se nepřijatelnosti azylových žádostí byla korigována správními soudy, které vyžadovaly meritorní přezkoumání žádosti.

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu ČR uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

Polemizuje-li žalobce se závazností tohoto rozhodnutí Ústavního soudu, pak je nutno přisvědčit mu do té míry, že rozhodnutí Ústavního soudu ve formě usnesení se zpravidla nevyznačují precedenční závazností. Soudy jimi tedy nejsou při svém rozhodování v jiných věcech vázány, resp. v případě odchýlení se od právního názoru vyjádřeného v takovém usnesení nejsou nuceny predestinovat konkurující úvahy za účelem překonání právního názoru Ústavního soudu (viz zejména bod 89 nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). I usnesení Ústavního soudu však může mít v určitých případech, zejména absentuje-li jakákoliv jiná relevantní judikatura, či je takové judikatury pouze pomálu, svůj kvaziprecedenční význam v tom smyslu, že určitý právní problém spočívající v postupu orgánů veřejné moci z pohledu Ústavního soudu nezasahuje do roviny ústavnosti. Takto je tomu podle názoru zdejšího soudu i v daném případě, přičemž krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že poukazem na předmětné usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3561/15 nezamýšlel vyjádřit, že by se cítil být jeho obsahem vázán v předmětné věci ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy largo sensu, avšak uvádí jej toliko pro doplnění, neboť konvenuje i názoru zdejšího krajského soudu.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. Vyhlášky, sepsání žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce

žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 12 342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová